

же от предложеното му (по)знание:

Нека пътя ми е мрачен,
Във незнание да страдая...

Заявил на пръв поглед аналогично желание: “Аз знам началото; не виждам края, / не виждам и не питам що ме чака там” (“Покаяние”), Яворовият лирически субект всъщност цял живот се стреми към “отказаното” му (по)знание, измъчван от страх и “знойна жажда”. Този стремеж се катализира сякаш и от съзнанието на субекта за неговата самост. Под формата на въпроси Вазовият герой конкретизира онези неща, които *не иска* да (у)знае. Същите въпроси се оказват не просто значими за Яворовия лирически субект, но и очакващи своя отговор. Търсейки *познание*, лирическият субект ще се докосва всеки път до “истини-лъжи”, заплащайки ги със *страдание* (стих. “Аз страдам”). Оглеждайки се едно в друго, тези две Желания - *страдание в незнание* (Вазов) и *познание в страдание* (Яворов) - биха могли да се осмислят като началото и края на един общ текст в българската литература. В него Вазовият герой формулира и поставя въпросите, а Яворовият лирически субект (resp. Яворовата лирика) им отговаря.

“Що ми трябва да зная

Де развений прах отлита”

“подир мене с пепел вятърът
навсъде
следите ми засипва...”

“Де се вей димът небесни”

“през тайната на димните
потоци звездни,...
заслушан аз минавам...”

“Де блуждай листото бледно”

тъй “както бурята премята
заграбен лист” лирическият
Аз шеметно се носи между
небето и земята

“Де ще глътнат моите песни
И с тях името ми бедно?”

“славата на недовършената
песен...”